

Wat voorafgaat

Ik ben zestien in 1983. En verslingerd aan rockmuziek. Niet evident in het rurale hinterland van de slaperige provinciestad O. Op mijn verjaardag valt een pakket in de brievenbus. Daarin zit het boek *Enkele interviews* van Marc Didden. Afzender is mijn tante Magda – geen familie, maar omdat ze de beste vriendin is van een echte tante, mag, nee, móet ik haar tante noemen. Tante Magda heeft grootse plannen voor mij – eerste minister of toch minstens professor in de kernfysica – maar ik zit met mijn hoofd liever in de langspeelplaten dan in de schoolboeken. Zelf vindt ze – het zijn haar woorden – pop maar kouwe pap. Maar ze denkt: als hij dan toch wil luisteren naar popmuziek, zet ik hem maar beter op de juiste weg.

Enkele interviews trekt me uit de Vlaamse klei. John Cale! John Prine! Kevin Ayers! Kevin Coyne! Het boek wordt voor mij de Heilige Graal van de rockkritiek. Didden laat zijn geïnterviewden diep in hun muziek graven, ontfutselt heerlijke anekdotes en schrijft alles neer in een verrukkelijke stijl die de teksten een plezier maken om te lezen. En die aanzetten om de muziek van die mannen te beluisteren.

Midden in het boek verstoopt lees ik het verhaal van ene Ry Cooder. Een vreemde vogel, in een interview dat bol staat van de verwijzingen naar de Amerikaanse muziekgeschiedenis. Ik gris daarom een plaat mee van die Ry Cooder uit de Discobus – een met langspeelplaten volgestouwde rijdende bibliotheek die in het predigitale tijdperk elke woensdag aanmeert op de markt van O. Ik kies *Chicken Skin Music*, ook wel vanwege de hoes waarop een vrouw ligt te vrijen met een skelet met een sombrero op. En ik ontdek thuis dat de inhoud van de plaat nog een stuk spannender is. Dat je met een accordeon meer kan spelen dan de Vogeltjesdans en andere hoempapamuziek die ik als kleine jongen in het duivenlokaal van mijn grootvader moest doorstaan. En dat Ry Cooder in de jaren 1970 wel meer schitterende platen heeft gemaakt.

Dertig jaar later ben ik nog altijd een fanatiek rockliefhebber. Ik volg ook Ry Cooder nog op de voet. En ik ben verbaasd als hij *Los Angeles Stories*, een bundel kortverhalen, publiceert. Cooder-de-vertolker is Cooder-de-verteller geworden. Vreemd. Want hoe vervelt een virtuoos gitarist tot een auteur van kortverhalen? Ik begin te graven in 's mans muzikale geschiedenis. En ontdek dat Cooder altijd al een verteller is geweest. En het idee voor dit boek kruipt ongevraagd mijn hoofd in. Dat Cooder ondanks zijn gigantische staat van dienst in al die jaren steeds onder de radar is gebleven, maakt dat idee nog onverzettelijker.

Alleen, hoe schrijf je een boek over een muzikant die je niet persoonlijk kent? Het antwoord ligt bij Cooder zelf: op de manier waarop hij te werk gaat telkens als hij een nieuwe plaat maakt. Cooder doet een pak research. Hij verwerkt zijn bronnen creatief, filtert ze door zijn eigen persoonlijkheid. Hij leeft zich in zijn personages in, en maakt er dan een heel nieuw verhaal van. Dat verhaal staat in zijn werk altijd centraal. Want de waarheid is belangrijker dan de werkelijkheid.

Dat heb ik dus ook proberen te doen. Ik heb honderden interviews met de man gelezen, bekeken, beluisterd. Honderden archiefartikels over hem gelezen. Zijn platen beluisterd en ontleed, de films waarvoor hij de soundtrack leverde, bekeken en geanalyseerd. Me ingeleefd in de persoon Ry Cooder. Om te weten te komen waarom hij net die muziek met die muzikanten speelt, en waarom hij die teksten schrijft. En dat heb ik in een nieuw verhaal gegoten. Om zo veel mogelijk mensen zijn werk te laten (her)ontdekken. Want daarvoor hoeven we het liefst niet te wachten tot hij dood is.

Of mijn voormalige tante Magda nog leeft, geen idee. Het boek was het laatste teken van leven dat ik van haar heb gekregen. Enkele jaren later las ik in de krant een kort bericht over een zekere Magda D.V. uit K. die op de luchthaven van Genève met een lading diamanten in haar maag was aangehouden. In mijn familie kwamen de tongen los, maar mijn echte tante, de enige die het fijne van het verhaal kent, houdt de lippen sindsdien stevig op elkaar. Een verhaal met een open einde, dus.

Het heeft daarom weinig zin om tante Magda op deze plaats te bedanken. Mijn onverdeelde dank gaat wel uit naar mijn geliefde Katrien, voor de tijd (samen), het geduld (met mij) en de wierook (telkens als ze in drie

kwartier door een deel had geracet waar ik twee maanden aan had zitten zwoegen). Een welgemeende dankjewel ook aan mijn beste maatje Nele, het Orakel van Aaigem, die me al twaalf jaar uit de wind zet en de spel- en taalfouten uit deze tekst wiede. En aan Fred Metting, Geert Henderickx en Tjerk Snik die me op weg hielpen met de tekst. Verder ook een eresaluut aan mijn ouders, mijn zus, en mijn vrienden-voor-het-leven Geert en Piet, die me ondanks alle volte-faces in mijn leven trouw zijn blijven volgen. Tot slot wil ik Patrick De Jaegher bedanken omdat hij me heeft leren lezen. Peter Flynn omdat hij me heeft leren luisteren. Jan Verpoest omdat hij me heeft leren spreken. Leo Bormans omdat hij me heeft leren schrijven. En vooral Antoon Lamon, omdat hij me heeft leren spelen.

Wouter Bulckaert,
november 2016

